

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: **D. L., M. X., L.**, zast. JUDr. Jurajom Ďurajdom, advokátom so sídlom Kukučínova 12, Žilina, proti žalovanému: **Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky** (do 31.12.2011 Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky), Vazovova 2, 811 15 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 10926/2009 zo dňa 11. mája 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/52/2010 – 36 zo dňa 3. novembra 2010, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/52/2010 – 36 zo dňa 3. novembra 2010, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 10926/2009 zo dňa 11. mája 2010, ktorým podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní potvrdil platobný výmer Colného úradu Žilina č. 7257/2009 – 6031/SDM08/309 zo dňa 2. februára 2009, ktorým bola žalobcovi podľa § 42 ods. 5 písm. a/ zákona č. 98/2004 Z. z. o spotrebnej dani z minerálneho oleja (ďalej v texte rozhodnutia len „zákon 98/2004 Z. z.“) uložená pokuta vo výške 1659,69 Eur z dôvodu, že žalobcovi vznikla daňová povinnosť

podľa § 12 ods. 2 písm. a/ zákona č. 98/2004 Z. z., pretože bol u neho zistený minerálny olej, ktorého pôvod alebo spôsob nadobudnutia daňový subjekt nevedel preukázať v súlade so zákonom č. 98/2004 Z. z.

Krajský súd v dôvodoch napadnutého rozsudku odkazujúc na relevantné zákonné ustanovenia uviedol, že vo veci bol dostatočne a spoľahlivo zistený skutkový stav a z neho vyvodený správny právny záver. Podľa prvostupňového súdu vznikla žalobcovi daňová povinnosť dňom zistenia minerálneho oleja u žalobcu, t.j. 17. októbra 2005, kedy bola u žalobcu vykonaná domová prehliadka a kedy boli zistené u žalobcu minerálne oleje v množstve 5073,5 litrov a následne mu bola vyrúbená daň z minerálnych olejov v sume 75 255,00 Sk (2498 €) a to rozhodnutím žalovaného č. 58572/2008 zo dňa 31. marca 2010, ktoré bolo preskúmané súdom a to rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/48/2010 – 43 zo dňa 23. februára 2011, ktorým žalobu žalobcu voči rozhodnutiu žalovaného č. 58572/2008 zo dňa 31. marca 2010 zamietol a ktorý bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 8Sžf/21/2011 zo dňa 19. januára 2012. Žalobca nevedel preukázať spôsob nadobudnutia minerálneho oleja a nadobúdacie doklady od zaisteného minerálneho oleja. Krajský súd neprerušil preskúmovacie konanie nakoľko daňové konanie a trestné konanie sú dve odlišné konania, pričom daňové konanie je založené na princípe objektívnej zodpovednosti daňového subjektu, a sankčné konanie je závislé len od vzniku daňovej povinnosti. Žalobca neunesol dôkazné bremeno, keďže nevedel preukázať zákonné nakladanie s minerálnym olejom a z tohto dôvodu mu vznikla daňová povinnosť v zmysle § 12 ods. 2 písm. a/ a § 13 ods. 2 písm. a/ zákona o spotrebnej dani z minerálneho oleja, a preto bol postup správnych orgánov správny, ak mu bola platobným výmerom vyrubená spotrebná daň a toto rozhodnutie bolo žalovaným potvrdené.

Krajský súd považoval za nedôvodné námietky žalobcu týkajúce sa preukazovania pôvodu majetku. Stotožnil z názorom žalovaného, že zmyslom zák. o spotrebnej dani z minerálneho oleja je práve zákonné nakladanie s komoditami, ktoré sú upravené v špeciálnom právnom predpise – zákone č. 98/2004 Z.z.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozhodnutia len „O. s. p.“) tak, že ich náhradu neúspešnému žalobcovi nepriznal.

Proti predmetnému rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote dňa 6. decembra 2010 odvolanie, v ktorom sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci krajskému súdu na ďalšie konanie, alternatívne jeho zmeny tak, že odvolací súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a vec mu vráti na ďalšie konanie. Taktiež sa domáhal priznania náhrady trov súdneho konania, pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia podľa realizovaných právnych úkonov podľa advokátskej tarify.

Uviedol, že sa nestotožňuje s právnymi závermi súdu vychádzajúc zo skutkových zistení a ďalších všeobecne známych skutočností vo vzťahu nákupu pohonných hmôt bežného občana. Podľa jeho názoru v súlade s nálezom ústavného súdu Slovenskej republiky zo septembra 2008, ktorým bol zamietnutý návrh na preukazovanie pôvodu majetku, je zrejmé, že nie je povinnosťou žiadneho občana, iného subjektu preukazovať pôvod svojho majetku. Namietal rovnako výšku spotrebnej dane (2498 €), nakoľko nebol preukázaný základ pre spotrebnú daň. Ak daňový subjekt nakupoval pohonné hmoty od rôznych subjektov, títo odvádzali resp. mali povinnosť odvieť spotrebnú daň, nakoľko daňový subjekt bol pri nákupe pohonných hmôt konečným spotrebiteľom a pri aplikácii protokolu by šlo o duplicitné vyčíslenie a odvod spotrebnej dane za kontrolované množstvo pohonných hmôt. Správne orgány len automaticky prevzali údaj o údajnom množstve pohonných hmôt, ktoré mal žalobca nadobudnúť z trestnej činnosti, pričom tento postup je v rozpore so zásadou *in dubio pro reo* a colný úrad v platobnom výmere na doklady preukazujúce nelegálne nákupy pohonných hmôt nepoukazuje, najmä v akom čase, od koho, za akú cenu a pod. mal žalobca nekúpiť pohonné hmoty. V tejto súvislosti považoval rozhodnutie za nepreskúmateľné a nepresvedčivé. Colné orgány mali aplikovať § 25a zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní až do skončenia trestnej veci vedenej na Okresnom súde Žilina čl. 9Tp 125/05. Podľa žalobcu administratívnymi orgánmi nebol preukázaný základ pre spotrebnú daň a jeho postup je v rozpore so zásadou „*in dubio pro reo*“ a ich rozhodnutia sú nepreskúmateľné, nepresvedčivé a táto skutočnosť je dôvodom pre jeho zrušenie súdom.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu vyjadril písomným podaním zo dňa 22. decembra 2010 tak, že napadnutý rozsudok navrhol potvrdiť.

Uviedol, že skutkové a právne okolnosti prípadu uvádzané žalobcom v odvolaní predstavujú opakované tvrdenia, ku ktorým sa dostatočne vyjadril už v administratívnom konaní, ako aj v súdnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 19. januára 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 O. s. p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Najvyšší súd SR z obsahu pripojených spisov zistil, že dňa 17. októbra 2005 bola príslušníkmi Železničnej polície u žalobcu vykonaná domová prehliadka, pri ktorej bolo, okrem iného, zaistených spolu 3431,5 l plynových olejov s obsahom síry nepresahujúcim 0,05 % hmotnosti (motorová nafta) a 1715 l ľahkých olejov a prípravkov iných ako špeciálne druhy benzínu (motorový benzín).

Dňa 25. júna 2008 začal Colný úrad Žilina u žalobcu daňovú kontrolu, zameranú na spotrebnú daň z minerálneho oleja za zdaňovacie obdobie od 1. októbra 2005 do 31. októbra 2005. O výsledku daňovej kontroly správca dane zhotovil protokol zn. 50205/2008 – 6069 zo dňa 9. septembra 2008, ktorý bol spolu s výzvou na vyjadrenie a prerokovanie doručený žalobcovi dňa 12. septembra 2008. Žalobca ani jeho zástupca sa prerokovania protokolu nezúčastnili, preto sa za deň prerokovania protokolu považuje deň určený vo výzve na jeho prerokovanie, t.j. 30. októbra 2008.

Dňa 10. novembra 2008 vydal Colný úrad Žilina platobný výmer č. 62756/2008 – 6069, ktorým bol žalobcovi určený základ spotrebnej dane z minerálneho oleja za zdaňovacie obdobie od 1. októbra 2005 do 31. októbra 2005 v množstve 5073,5 litrov minerálneho oleja (3384,5 litrov motorovej nafty a 1689 litrov motorového oleja po odrátaní objemu vzoriek odobratých na expertízu) a vyrubená spotrebná daň z minerálneho oleja vo výške 75 255,00 Sk (2498 €). V odôvodnení colný úrad uviedol, že žalobca pri výkone daňovej kontroly nevedel preukázať pôvod a spôsob nadobudnutia minerálneho oleja kombinovanej nomenklatúry colného sadzobníka 27101941 a minerálneho oleja kombinovanej nomenklatúry colného sadzobníka 27101141 až 27101149, ktorý bol zaistený pri vykonaní domovej prehliadky. Daňový subjekt nereagoval na výzvu na predloženie dokladov za kontrolované obdobie, neboli predložené žiadne účtovné alebo iné doklady, ktoré by preukázali hospodárske a účtovné operácie vrátane evidencie a záznamov v písomnej alebo technickej forme. Daňový subjekt si nesplnil dôkaznú povinnosť, pričom vo výzve bol upozornený na dôsledky neuposlušnosti výzvy, a preto správca dane pristúpil k určeniu dane podľa pomôcok v zmysle § 42 zákona o správe daní a poplatkov.

Žalovaný rozhodnutím č. 58572/2008 zo dňa 31. marca 2010 platobný výmer Colného úradu Žilina č. 62756/2008 – 6069 zo dňa 10. novembra 2008 na odvolanie žalobcu potvrdil, keď v zmysle § 48 ods. 4 zákona o správe daní a poplatkov skúmal dodržanie zákonných podmienok na určenie dane podľa pomôcok a dodržanie postupu podľa § 44 ods. 3 zákona o správe daní a poplatkov. Uviedol, že nezistil dôvody, pre ktoré by mal odvolaniu vyhovieť a konštatoval, že colný úrad postupoval v súlade so zákonom, keď daň určil podľa pomôcok.

Podľa § 8 ods. 2 zákona č. 652/2004 Z. z. o orgánoch štátnej správy v colníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2011, Colné riaditeľstvo je rozpočtová organizácia so sídlom v Bratislave.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 652/2004 Z. z. o orgánoch štátnej správy v colníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.1.2012, orgány štátnej správy v colníctve sú:

- a) Ministerstvo financií Slovenskej republiky (ďalej len "ministerstvo"),
- b) Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len "finančné riaditeľstvo"),
- c) colné úrady,
- d) Kriminálny úrad finančnej správy.

Podľa § 1 ods. 1 písm. b zákona č. 333/2011 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva účinného od 01.01.2012, tento zákon upravuje postavenie, organizáciu, právomoc a pôsobnosť Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len "finančné riaditeľstvo"), Kriminálneho úradu finančnej správy a Kompetenčného centra finančných operácií.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 333/2011 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva účinného od 1.1.2012, finančné riaditeľstvo vykonáva svoju pôsobnosť na celom území Slovenskej republiky. Sídлом finančného riaditeľstva je Bratislava.

Podľa § 4 ods. 2 písm. a/, b/ zákona č. 333/2011 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva, finančné riaditeľstvo je rozpočtová organizácia zapojená na štátny rozpočet prostredníctvom rozpočtovej kapitoly ministerstva a je

a) zamestnávateľom zamestnancov, ktorí vykonávajú práce vo verejnom záujme na finančnom riaditeľstve, daňových úradoch, colných úradoch, Kriminálnom úrade finančnej správy a Kompetenčnom centre finančných operácií,

b) služobným úradom colníkov a štátnych zamestnancov, ktorí vykonávajú štátnu službu na finančnom riaditeľstve, daňových úradoch, colných úradoch, Kriminálnom úrade finančnej správy a Kompetenčnom centre finančných operácií.

Podľa § 10 ods. 1 vety prvej zákona č. 333/2011 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva, Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky a Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky podľa predpisov účinných do 31. decembra 2011 sú finančným riaditeľstvom podľa tohto zákona.

Podľa § 10 ods. 2 zákona č. 333/2011 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva, konanie začaté Daňovým riaditeľstvom Slovenskej republiky a Colným riaditeľstvom Slovenskej republiky podľa predpisov účinných do 31. decembra 2011 a právoplatne neukončené pred 1. januárom 2012 a daňovú kontrolu začatú Daňovým riaditeľstvom Slovenskej republiky a Colným riaditeľstvom Slovenskej republiky podľa predpisov účinných do 31. decembra 2011 a neukončenú pred 1. januárom 2012 dokončí finančné riaditeľstvo podľa tohto zákona.

Podľa § 10 ods. 3 zákona č. 333/2011 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva, práva a povinnosti vyplývajúce zo služobného pomeru, štátnozamestnaneckých vzťahov, pracovnoprávnych vzťahov a z iných právnych vzťahov zamestnancov, ako aj práva a povinnosti z iných právnych vzťahov prechádzajú od 1. januára 2012 z Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky a Colného riaditeľstva Slovenskej republiky na finančné riaditeľstvo.

Podľa § 107 ods. 4 O. s. p. ak po začatí konania zanikne právnická osoba, súd pokračuje v konaní s jej právnym nástupcom, a ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví.

V zmysle citovaných ustanovení žalovaný – rozpočtová organizácia, ktorá je v zmysle § 21 ods. 1 zákona č. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov právnickou osobou, v priebehu konania, účinnosťou zákona č. 333/2011 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva, zanikol, pričom jeho právnym nástupcom je Finančné riaditeľstvo SR, rovnako rozpočtová organizácia, a teda právnická osoba s procesnou subjektivitou.

Najvyšší súd SR na základe uvedeného v záhlaví tohto rozsudku uviedol už ako žalovaného tohto právneho nástupcu.

Podľa § 12 ods. 2 písm. a/ zákona č. 98/2004 Z. z. v znení platnom do 31. marca 2010 daňová povinnosť vzniká aj dňom zistenia minerálneho oleja, ktorý sa nachádza alebo ktorý sa nachádzal u právnickej osoby alebo fyzickej osoby, ak táto právnická osoba alebo fyzická osoba nevie preukázať pôvod alebo spôsob nadobudnutia minerálneho oleja v súlade s týmto zákonom, a to bez ohľadu na to, či nakladá, alebo nakladala s minerálnym olejom ako s vlastným.

Podľa § 42 ods. 5 písm. a/ zákona č. 98/2004 Z. z. v znení platnom do 31. marca 2010 právnickej osobe alebo fyzickej osobe, ktorej vznikla daňová povinnosť podľa § 12 ods. 2 písm. a/, uloží colný úrad pokutu vo výške 50% dane pripadajúcej na množstvo zisteného minerálneho oleja, ak je pre tento minerálny olej ustanovená sadzba dane, najmenej však 1659,69 eura.

Podstatou obrany žalobcu v daňovom ako aj súdnom konaní bola najmä námietka týkajúceho sa jednak prebiehajúceho trestného konania a potreba prerušenia daňového konania do jeho právoplatného skončenia a jednak prebiehajúceho preskúmavacieho súdneho konania v daňovej veci žalovaného č. 58572/2008 zo dňa 31. marca 2010, v súdnom konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/48/2010 – 43 zo dňa 23. februára 2011 pričom Najvyšší súd SR sa stotožnil s názorom vyjadreným v napadnutom rozsudku krajského súdu rozsudkom č. k. 8SŽf/21/2011 zo dňa 19. januára 2012.

Podstatou v sankčnom daňovom konaní bolo určenie výšky sankcie za porušenie ust. § 12 ods. 2 písm. a/ zákona č. 98/2004 Z. z. na základe zaisteného a zisteného minerálneho oleja, ktorý sa nachádzal v priestoroch u žalobcu a ktorého pôvod a spôsob nadobudnutia nevedel žalobca hodnoverene preukázať v súlade s zákonom, a to bez ohľadu na to, či nakladal s minerálnym olejom ako s vlastným alebo nie.

Podľa odvolacieho súdu na výsledok sankčného daňového konania nemá vplyv rozhodnutie v trestnej veci, teda to či bude alebo nebude žalobca uznaný vinným alebo oslobodený. Podstatnou skutočnosťou bolo to, že žalobcovi vznikla podľa § 12 ods. 2 písm. a/ zákona č. 98/2004 Z. z. daňová povinnosť dňom zistenia držby minerálneho oleja, ktorého pôvod a spôsob nadobudnutia nevedel preukázať v súlade so zákonom.

Pokiaľ žalobca poukazoval na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL 29/05 zo dňa 3. septembra 2008 o vyslovení nesúlady zákona č. 335/2005 Z. z. o preukazovaní pôvodu majetku s Ústavou SR, Ústavný súd SR v uvedenom náleze konštatoval neústavnosť zákona ako celku, keď dospel k záveru, že „...spätná účinnosť napadnutého zákona sa viaže na povinnosť každého vedieť preukázať svoje majetkové prírastky, t.j. na povinnosť dokázať legálnosť nadobudnutia svojho majetku v minulosti (prakticky celého svojho majetku a počas celého života), čo je podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len "ústavný súd") neprimerane zaťažujúci a neodôvodnený zásah. **Zákon o preukazovaní pôvodu majetku je zákon so spätnou časovou pôsobnosťou (retroaktívny zákon), ktorý by sa mohol stať svojvoľným nástrojom v rukách orgánov verejnej moci, ktoré sú adresátmi a nositeľmi právomocí vyplývajúcich z tohto zákona.** Tento záver pritom platí nielen pre schválenú podobu tohto zákona, t.j. podobu, v ktorej nie je vymedzené časové obdobie, v rámci ktorého sú fyzické a právnické osoby povinné preukazovať, že svoj majetok nadobudli z legálnych príjmov, ale platil by aj pre prípad, ak by zákon vymedzil spätne určité konkrétne obdobie, na

ktoré by sa táto preukazovacia povinnosť vzťahovala (t.j. tak, ako bolo uvedené v pôvodnom návrhu tohto zákona)...Účelom zákona o preukazovaní pôvodu majetku nie je ustanovovať pravidlá správania pre budúcnosť, ale naopak, pravidlá ustanovené až týmto zákonom zásadne aplikovať na právne vzťahy, ktoré vznikli pred jeho účinnosťou, t.j. pred 1. septembrom 2005 (podobnú argumentáciu ústavný súd uplatnil aj vo veci sp. zn. PL. ÚS 25/00, pozn.). V danom prípade zákonodarca pripustil **neohraničenú spätnú pôsobnosť zákona, čo je v právnom štáte nielen v rozpore s princípom právnej istoty a ochrany dôvery občanov v právny poriadok, ale aj v rozpore s princípom primeranosti, resp. proporcionality** (k princípu primeranosti podrobnejšie najmä PL. ÚS 3/00)...Závažným nedostatkom zákona o preukazovaní pôvodu majetku je, že v zmysle definovaného účelu neupravuje (resp. ak, tak veľmi rámcovo) postup orgánov verejnej moci pri odnímaní majetku, t.j. podmienky a postup pri určovaní súvzťažnosti medzi dokázaným majetkovým rozdielom a konkrétnym majetkom, ktorý sa má odňať. Tento nedostatok má ústavný rozmer, pretože zákon o preukazovaní pôvodu majetku ako celok **vnáša podľa názoru ústavného súdu neprimeraný stupeň právnej neistoty do oblasti ochrany základného práva vlastníť majetok a práva pokojne užívať majetok**. Vytvára priestor na uplatnenie svojvôle aj tým, že pripúšťa výklad, v zmysle ktorého po preukázaní právne významného majetkového rozdielu podľa znenia zákona o preukazovaní pôvodu majetku možno odporcovi odňať akýkoľvek majetok v rámci celého majetku, ktorý patrí do jeho vlastníctva, v hodnote tohto majetkového rozdielu. Ako trest fyzickým osobám a právnickým osobám za ich nespôsobilosť preukázať spätné spôsoby nadobudnutia majetku sa v mene "verejného záujmu" zavádza neodôvodnený a ústavne nekonformný, resp. neznámy spôsob "odňatia majetku" (jeho zbavenia, resp. prepadnutia), pričom **k tomuto "odňatiu majetku" dochádza postupom, ktorému chýbajú parametre zlučiteľné s koncepciou materiálne chápaného právneho štátu**...Keďže celý zákon o preukazovaní pôvodu majetku (jeho koncepcia) je založený na možnosti "odňať majetok", predstavuje podľa názoru ústavného súdu ako celok neprimeraný zásah do ochrany vlastníckeho práva, tak ako to vyplýva najmä z čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len "ústava"), pričom ide o zásah, ktorý je v priamom spojení s porušovaním princípov právneho štátu garantovaných čl. 1 ods. 1 prvou vetou ústavy. **Napadnutý zákon vychádza z predpokladu neodstrániteľnej nefunkčnosti štandardných trestnoprávných a občiansko-právných prostriedkov boja s nelegálnym nadobúdaním majetku**. Napadnutý zákon porušuje ústavný princíp právnej istoty, je retroaktívny vo vzťahu k nadobudnutým právam a pripúšťa nadmerné zasahovanie do práva vlastníť majetok. Zásahy do vlastníckeho práva sú spojené s uložením **novej, nedostatočne identifikovanej povinnosti ad infinitum vedieť preukazovať**

pôvod majetku, pričom napadnutý zákon podľa názoru ústavného súdu neprimeraným spôsobom presúva dôkazné bremeno z orgánov verejnej moci na fyzické osoby a právnické osoby a v spojení s tým zavádza nový, ústave neznámy spôsob prepadnutia majetku, ktorého realizácia nie je transparentná a napokon z jeho ustanovení vôbec nevyplýva.

Z uvedeného nemožno vyvodit' záver, ku ktorému dospel žalobca, a to, že nie je jeho povinnosťou preukazovať pôvod svojho majetku a táto zákonom uložená povinnosť by mala byť v rozpore s Ústavou SR a dôvodom neústavnosti daného predpisu, a preto túto námietku hodnotil Najvyšší súd SR ako nedôvodnú. Je totiž na zvážení samotného daňovníka či hodnoverným spôsobom preukáže daňovému orgánu pôvod a spôsob nadobudnutia minerálneho oleja. Ak však neunesie dôkazné bremeno, nakoľko ide o objektívnu zodpovednosť držiteľa minerálneho oleja, musí si byť vedomý svojej následnej priestupkovej zodpovednosti za takéto porušenie zákona.

Z administratívneho spisu je zrejmé aké množstvo minerálnych olejov bolo u žalobcu pri domovej prehliadke zaistené, rovnako aj to, aký objem tekutiny bol použitý ako vzorky pre expertízu. Taktiež z odôvodnenia rozhodnutia colného úradu vyplýva ako a na základe akého výpočtu bola stanovená sadzba dane zo zaistených minerálnych olejov (vo výške 2498 €), pričom tento postup bol v súlade so zákonom č. 98/2004 Z. z. a preto mu bola uložená sankcia vo výške 1659,69 Eura.

Na základe vyššie uvedeného Najvyšší súd dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/52/2010 – 36 zo dňa 3. novembra 2010 postupom podľa § 219 ods. 1, 2 OSP v spojení s § 250ja ods. 3 O. s. p. potvrdil ako vecne správny, pričom v podrobnostiach naň odkazuje.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p a § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. tak, že žalobcovi, ktorý nemal v odvolacom konaní úspech, nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanému v takomto konaní nárok na náhradu trov neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 19. januára 2012

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská